

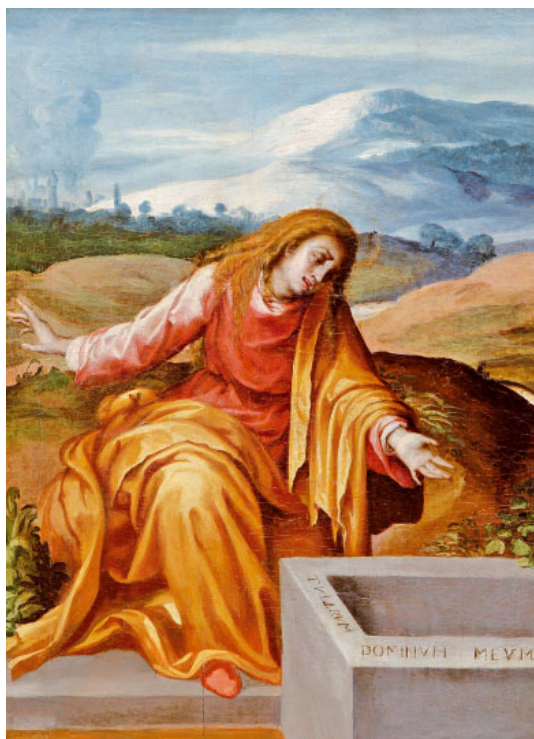
PROP DE VOSALTRES

Santa Maria Magdalena (i II)

El moment en què Maria Magdalena adquireix un major protagonisme el trobem en els relats pasquals. Mateu, Marc i Lluc l'anomenen en primer lloc en la llista de dones que van anar al sepulcre el matí del Diumenge de Pasqua i el van trobar buit (Mt 28,1; Mc 16,1; Lc 24,10). Mateu menciona una aparició a Maria Magdalena i a «l'altra Maria», que havien anat al sepulcre (Mt 28,9); i Marc indica que va ser la primera persona a qui se li va aparèixer el Senyor i la que va anar a anunciar la notícia pasqual «als qui havien conviscut amb Jesús i que ara estaven afligits i ploraven» (Mc 16,9-10). En algun cas els evangelistes no dissimulen el contrast entre l'actitud d'aquestes dones i la duresa de cor dels apòstols que es resistien a creure (Mc 16,13; 24,11).

Però on Maria Magdalena es converteix en un personatge central de la Pasqua és en l'evangeli de Sant Joan, en el que tots els esdeveniments apareixen narrats amb més detall. Maria troba el sepulcre buit i avisa als deixebles que «s'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat» (Jn 20,2). Pere i el Deixeble estimat van a veure el que ha succeït i entren en el sepulcre. La reacció d'aquests dos apòstols és distinta: mentre que Pere es va admirar (Lc 24,12), el Deixeble estimat «ho veié i cregué» (Jn 20,8). No obstant això, els dos «se'n tornaren a casa» (Jn 20,10).

La reacció de Maria Magdalena va ser distinta. Ella no pot tornar tranquil·lament a casa sense trobar el Senyor: vol saber què ha passat i buscar

el cos de Jesús. Per això es queda a la vora del sepulcre «plorant» (Jn 20,11), torna a entrar i, en eixe moment, comencen a succeir-se els esdeveniments: dos àngels li pregunten per què plora, a la qual cosa ella respon suposant que s'han emportat el cadàver a un altre lloc. Després veu a Jesús i no el reconeix. Confonent-lo amb l'hor-

tolà i pensant que ha sigut ell qui s'ha emportat el cos, li demana que li diga on l'ha posat per a anar a arregar-lo (Jn 20,15). Únicament quan el Senyor la crida pel seu nom el reconeix, l'adora i rep de Crist la missió d'anar a anunciar als «germans» la notícia de la Pasqua. Ella «anà a trobar els deixebles i els anunciava: "He vist el Senyor"» (Jn 20,18). Sense pertànyer al grup dels apòstols va tindre el privilegi de ser la primera a veure el Senyor ressuscitat, i es va convertir en la primera a donar testimoni de la resurrecció. Va ser l'evangelitzadora dels deixebles.

¿Per què el Senyor li va concedir aquest privilegi i aquesta missió tan singular d'alçar l'ànim i invitar a la fe a uns deixebles que estaven tristos i plorosos? Molts pares de l'Església han dit que per la seua constància en l'amor. Pere i Joan, després de veure el sepulcre buit es tornen tranquil·lament a casa i no manifesten cap interès a saber què ha ocorregut. Maria, en canvi, moguda pel seu amor a Crist, va romandre junt al sepulcre i la seua constància va ser premiada. També ací s'insinua la primacia de l'amor sobre el lloc que s'ocupa en l'Església. El decisiu en la vida és arribar a trobar el Senyor i el camí per a això és perseverar en l'amor.

Que el testimoni de Maria Magdalena anime a tots els que es troben cansats i desanimats en la seua cerca del Senyor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (III)

Hi ha, en segon lloc, la pau de l'ànima irracional que es resol quan es satisfan les seves apetències. Mentre tenim set, no estem en pau. Mentre tenim gana, no experimentem la pau. Mentre tenim son i no podem dormir, estem en conflicte.

La resposta a l'apetència genera pau, però és sempre un pau provisional, perquè, posteriorment, al cap d'un temps, no massa llarg, torna a experimentar-se la necessitat i, lògicament, el desig de resoldre-la.

Som éssers indigents i apetim allò que no poseïm. Aquest apetit no és propi, només, de l'ésser humà, dipositari d'una ànima racional, sinó de tot ésser viu, mogut per aquest principi de moviment que és la seva ànima.

La tercera forma de pau és la de l'ànima racional que consisteix en l'acord entre el pensament i l'acció. Una persona està en pau amb si mateixa, quan viu amb coherència, quan el pensament i l'acció tenen unitat. Aquesta coherència no és fàcil d'obtenir, però és possible si un és capaç d'exercir una autocrítica constant de la seva vida i de veure com actua i com pensa. La incoherència és motiu de conflicte. Quan una persona fa el que no diu i diu el que no fa; quan en ella no hi ha unitat de criteris, sorgeix el malestar, la culpa, la indignitat. Pot ser, fins i tot, que ningú no se n'adoni, que ningú no capti les dimensions d'incongruència que hi ha en ell, però si ell pensa i es pensa a si mateix, experimentarà sofriment espiritual. Per això, la pau de l'ànima racional és

un treball ardu, perquè exigeix aquesta concòrdia entre la facultat teòrica de la persona i la facultat pràctica.

La quarta forma de pau que es deriva del quadre agustinianà és la pau entre l'home i Déu. Quan una persona viu conforme la Veu interior que el crida, quan respon a la Font d'Amor que l'empeny a estimar des de dins del seu ésser, i no s'hi resisteix, viu en pau. La pau entre l'home i Déu, no s'ha d'entendre com una obediència a Déu moguda per la por, sota l'amenaça d'un infern etern; sinó com una concòrdia entre la voluntat humana i la Voluntat de Déu que obra dins de la criatura humana.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Santa María Magdalena (y II)

El momento en el que María Magdalena adquiere un mayor protagonismo lo encontramos en los relatos pascales. Mateo, Marcos y Lucas la nombran en primer lugar en la lista de mujeres que fueron al sepulcro en la mañana del Domingo de Pascua y lo hallaron vacío (Mt 28, 1; Mc 16,1; Lc 24,10). Mateo menciona una aparición a María Magdalena y a «la otra María», que habían ido al sepulcro (Mt 28,9) y Marcos indica que fue la primera persona a la que se le apareció el Señor y la que fue a anunciar la noticia pascal a «sus compañeros, que estaban de duelo y llorando» (Mc 16,9-10). En algún caso los evangelistas no disimulan el contraste entre la actitud de estas mujeres y la dureza de corazón de los apóstoles que se resistían a creer (Mc 16,13; 24,11).

Pero donde María Magdalena se convierte en un personaje central de la Pascua es en el evangelio de San Juan, en el que todos los acontecimientos aparecen narrados con más detalle. María encuentra el sepulcro vacío y avisa a los discípulos de que «se han llevado al Señor y no sabemos dónde lo han puesto» (Jn 20,2). Pedro y el Discípulo amado van a ver lo sucedido y entran en el sepulcro. La reacción de estos dos apóstoles es distinta: mientras que Pedro se admiró (Lc 24,12), el Discípulo amado «vio y creyó» (Jn 20,8). Sin embargo, los dos «se volvieron a casa» (Jn 20,10).

La reacción de María Magdalena fue distinta. Ella no puede regresar tranquilamente a casa sin encontrar al Señor: quiere saber qué ha pasado y buscar el cuerpo de Jesús. Por eso se queda junto al sepulcro «llorando» (Jn 20,11), vuelve a entrar y, en este momento, comienzan a sucederse los acontecimientos: dos ángeles le preguntan por qué llora, a lo que ella responde suponiendo que se han llevado el cadáver a otro lugar. Después ve a Jesús y no lo reconoce. Confundiéndolo con el hortelano y pensando que ha sido él quien ha llevado el cuerpo, le pide que le diga dónde lo ha puesto para ir a recogerlo (Jn 20,15). Únicamente cuando el Señor la llama por su nombre lo reconoce, lo adora y recibe de Cristo la misión de ir a anunciar a los «hermanos» la noticia de la Pascua. Ella «fue y anunció a los discípulos: "He visto al Señor y ha dicho esto"» (Jn 20,18). Sin pertenecer al grupo de los apóstoles tuvo el privilegio de ser la primera en ver al Señor resucitado, y se convirtió en la primera en dar testimonio de la resurrección. Fue una evangelizadora de los discípulos.

¿Por qué el Señor le concedió este privilegio y esta misión tan singular de levantar el ánimo e invitar a la fe a unos discípulos que estaban tristes y llorosos? Muchos padres de la Iglesia han dicho que por su constancia en el amor. Pedro y Juan, después de ver el sepulcro vacío se vuelven tranquilamente a casa y no manifiestan ningún interés en saber qué ha ocurrido. María, en cambio, movida por su amor a Cristo, permaneció junto al sepulcro y su constancia fue premiada. También aquí se insinúa la primacía del amor sobre el lugar que se ocupa en la Iglesia. Lo decisivo en la vida es llegar a encontrar al Señor y el camino para ello es perseverar en el amor.

Que el testimonio de María Magdalena anime a todos los que se encuentran cansados y desanimados en su búsqueda del Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

2.º Encuentro IntErior

El sábado 25 de junio, tuvimos el 2.º Encuentro IntErior del año. Como va siendo habitual, desde 2011, tres veces al año convocamos a los jóvenes en nuestro monasterio de Santa Ana, en Sant Mateu, para pasar un día para afianzarnos en la fe y la experiencia de que Nuestro Dios está Vivo y no desea más que nos pongamos a disposición para llenarnos de sus gracias.

La estructura del encuentro siempre se orienta en una doble dirección: dar razón de nuestra fe (tocando temas distintos cada vez y que les sean «útiles» para su realidad joven de hoy) y abrirles a la experiencia de ese Dios Vivo (a través de testimonios y de tiempo largo de adoración, donde Jesús vemos que aprovecha la ocasión para tocar corazones).

En esta ocasión el tema trataba de las heridas afectivas y sus consecuencias, y quien trataba el te-

ma era Lourdes Illán y su equipo de psicólogos, quien con la competencia que le caracteriza y la experiencia que le abala aportó mucha luz en un campo hoy convulso y confuso en nuestro mundo joven. Se contaron 68 asistentes y la fotografía que compartimos os darán idea del ambiente fraterno y la apertura al Señor y su Palabra que reinó en todo momento. ¡Él sea siempre Bendito y Alabado!

Gemma Anglés

Fi de curs dels Equips de la Mare de Déu de Tortosa

Diuenge 26 de juny, els Equips de la Mare de Déu de la Diòcesi de Tortosa es van trobar a la parròquia de Sant Miquel de Deltebre-La Cava per celebrar el fi de curs. La trobada va estar marcada per les directrius de l'intersector de Catalunya i Menorca i per la recent Exhortació apostòlica del Papa *Amoris Laetitia* sobre la família.

La jornada va començar amb la pregària a la capella del Santíssim de la parròquia. Tot seguit, al saló parroquial, es va fer un breu resum de les activitats de l'any dels dos sectors i es va aprofitar per fer una breu reflexió sobre

l'Exhortació apostòlica i per parlar del compromís dels Equips. Breument, al final del matí, es van presentar els nous responsables del sector Tortosa-A, Lluís i Núria, que són de l'equip de Ribera d'Ebre, i que substituïen després de

tres anys a Santi i Maria José. En acabar, van preparar i participar a la missa parroquial, que va celebrar Mn. Jordi Salvadó, consiliari diocesà dels Equips. Una vegada acabada la missa, hi va haver un petit espai per presentar algunes iniciatives que fan alguns equips de cara a la misericòrdia: Càritas, Mans Unides, refugiats, ajuda a l'educació de nens a Guatemala...

Al final, vam aprofitar per desitjar-nos un bon estiu i convidar-nos a celebrar el començament de curs a principis d'octubre.

Mn. Jordi Salvadó

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Vés i fes tu també igual

A Lc 10,25-37. Un mestre de la Llei posa a prova Jesús amb aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (v. 25). Jesús li demana que es respongui ell mateix, i ell dóna la resposta perfecta: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (v. 27). Jesús conclou: «Fes això i viuràs» (v. 28).

Aleshores aquell home li fa una altra pregunta: «I qui són els altres?» (v. 29).

I Jesús respon amb una paràbola que presenta un sacerdot, un levita i un samarità.

En el camí de Jerusalem a Jericó el sacerdot i el levita es troben un home moribund que els lladres havien atacat, robat i abandonat. La Llei del Senyor en situacions similars preveia l'obligació de socórrer-lo, però tots dos van passar de llarg sense aturar-se. Tenien pressa.

Aquí la paràbola ens ofereix un primer ensenyament: no és automàtic que qui freqüenta la casa de Déu i coneix la seva misericòrdia sàpiga estimar el proïsme. No és automàtic!

El samarità, no va passar de llarg com els altres dos, sinó que «se'n compadí» (v. 33). Així ho diu l'Evangeli: «Se'n compadí», és a dir el cor, les entranyes, se li van

commoure! El cor del samarità estava en sintonia amb el cor mateix de Déu.

Acabada la paràbola, Jesús respon a la pregunta del mestre de la Llei i li diu: «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?» (v. 36). La resposta és finalment inequívoca: «El qui el va tractar amb amor» (v. 37).

Aquesta paràbola és un regal meravellós per a tots nosaltres, i també un compromís! A cadascun de nosaltres Jesús ens repeiteix el que va dir al mestre de la Llei: «Vés, i tu fes igual» (v. 37).

(Dimecres, 27 d'abril de 2016.)

Visita Pastoral a la parròquia de St. Blai de Tortosa

Dintre el marc de la Visita Pastoral a l'arxiprestat del Baix Ebre, celebrat de febrer a juny de 2016, el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, dedicà els dies 13, 14, 15, 17 i 19 de juny, a la parròquia de St. Blai de Tortosa.

Realitats pastorals que visità el Sr. Bisbe. Dintre la demarcació de la parròquia de Sant Blai, cal destacar: Congregació «Siervas de Jesús», Col·legi de la Consolació. Diferents realitats apostòliques de la parròquia: Consell Pastoral Parroquial i Consell d'Economia, Catequistes, Càritas, Visitadors de malalts, Vida Creixent, Apostolat de l'Oració, Maries dels Sagraris, Cor parroquial i Capelletes de la visita domiciliària de la Sagrada Família. Visita Pastoral al Consell Pastoral i d'Economia. Visita Pastoral als malalts de la parròquia. Missa estacional. Fi-

nal de la Visita Pastoral. El diumenge 19 de juny se celebrà, a les 12 h, la Missa Estacional presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per Mn. Isaïes Riba i Mn. Rafel Prades.

Gràcies Sr. Bisbe per la Visita Pastoral a la nostra parròquia. Com hem llegit en la monició d'entrada de l'inici de l'Eucaristia: «Beneït el qui ve en el nom del Senyor» i com diu la pregària que resem amb motiu de la Visita Pastoral: «Demaneu al Senyor ens concedeixi una fe viva que ens anime a treballar, una esperança ferma que ens il·lusioni en la missió i una caritat ardent que inflame el nostre cor.»

Els membres del Consell Pastoral i d'Economia vam compartir un dinar de germanor a l'ermita de Mig-Camí.

Maria Joana Querol

Imposició de la medalla del Cor de Jesús a membres de l'Apostolat de l'Oració del Perelló

El dia 28 de juny, a la parròquia de l'Assumpció del Perelló, s'imposà la medalla del Cor de Jesús a un total de vuitanta-cinc membres de l'Apostolat de l'Oració, entre zeladores, sòcies i algun soci. Mn. Iván Cid, rector de la parròquia, presentà el Sr. Miquel Subirachs, secretari de l'Apostolat de l'Oració de l'arxidiòcesi de Barcelona i a Ma. Eva Morelló, presidenta diocesana de Tortosa. La Sra. Marta Aguirre, presidenta local, nomenava les persones a les qui el Sr. Subirachs havia d'imposar-los la medalla.

A continuació, Ma. Eva Morelló va fer una xerrada sobre el tema «Un camí amb Jesús amb disponibilitat apostòlica». Un camí de nou passos, que

conduïx a identificar-nos amb el pensar i voler dels projectes de Jesús. Se'ns proposa una aliança d'amor personal amb el Ressuscitat i aquest camí nou presenta un full de ruta interior, que ens invita a entrar en una xarxa de pregària.

Tot seguit s'exposà el Santíssim amb una bona estona de pregària i després Mn. Iván celebrà la missa votiva del Cor de Jesús.

L'Eucaristia fou molt participada i en acabar, ens adreçà unes paraules el Sr. Miquel Subirachs.

Donem gràcies a Déu perquè resultà una celebració molt participada i reeixida i també per la bona acollida per part de la parròquia de l'Assumpció.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▀ **Dissabte 6**, Vallibona, Ermita de Santo Domingo, a les 11 h, Missa.
- ▀ **Diumenge 7**, Llaberia, a les 12.30 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.

Església romànica de Llaberia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jr 28,1-17 / Sl 118 / Mt 14,13-21]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Gots i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. iv), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dimarts [Jer 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 14,22-36]. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, màrtirs; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Dimecres [Jer 31,1-7 / Sl: Jr 31,10-11 / Mt 15,21-28]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tíria, deixeble de Pau a Filips (s. i); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Ciria, vg.

4. □ Dijous [Jer 31,31-34 / Sl 50 / Mt 16,13-23]. St. Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Divendres [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / Sl: Dt 32,35-41 / Mt 16,24-28]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr. Lleida: beat Salvo Huix i Miralpeix, i companys mrs.

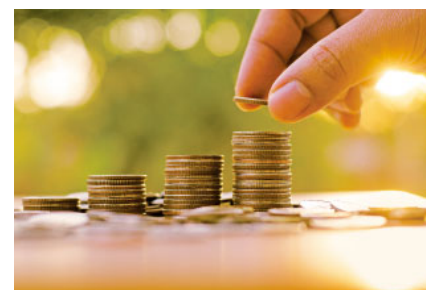
6. □ Dissabte [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Lc 9, 28b-36]. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. iv); sant Just i sant Pastor, noiets germans màrtirs d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

7. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 18,6-9 / Sl 32 / He 11,1-2.8-19 (o bé més breu: 11,1-2.8-12) / Lc 12, 32-48 (o bé més breu: 12,35-40)]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, màrtirs; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prevere fundador dels Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prevere carmelità.

Diuenge XVIII de durant l'any

COMENTARI

Guardeu-vos de tota ambició de riqueses

Vanitat i més vanitat deia Cohelet, el Portaveu-del-poble: l'autor, rebel enfront del sistema, vol desmuntar la falsa seguretat d'una tradició no sempre prou atenta a la vida.

La justícia de Déu és sovint un misteri, sobretot des d'una interpretació rígida de la doctrina de la retribució.

A més de preguntar-se *què en treu l'home de tot l'esforç i neguit amb què treballa sota el sol*, es mira com absurd l'herència en haver de *deixar-ho tot a un altre que no s'hi ha esforçat en res. També això és en va.*

Col 3-4 és exhortació basada en l'experiència històrica de la novetat baptismal. *Ja que heu ressuscitat amb Crist pel baptisme, cerqueu allò que és de dalt.*

La catequesi baptismal reproduceix models ètics comuns.

Fonament d'identitat cristiana és la solidaritat amb Crist, amb dinamisme vital expressat segons esquema d'espai (*de dalt - de la terra*) o de temps (*ara - en altre temps*).

El model perfecte és Crist, veritable «*home nou*» de qui el baptisme *ens revesteix* impregnant-nos del tot fins al punt que *ja no compta ser grec o jueu, esclau o lliure*, perquè de fet *Crist ho és tot i de tots amb identitat visible per l'estil de vida del cristià; és a dir, el seu «vestit».*

L'ensenyament de Jesús als *deixebles* es veu interromput per *un de la gent que diu a Jesús: «Mestre, conveneu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència.»*

Qui m'ha encomanat a mi fer de jutge o mediador entre vosaltres? Jesús ens crida a assumir la responsabilitat concretant la fidelitat a l'Evangeli. Per això de la qüestió particular passa a l'exhortació general: *«Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses.»*

La paràbola del ric desassenyat invita a *ser ric als ulls de Déu*, presentant primer la insensatesa de qui, *amb collites tan abundants que no tenia lloc on guardar-les*, somia un projecte de llarga durada: *Construiré graners més grans tenint reserves per a molts anys i així podré reposar, menjar, beure i divertir-me.*

El projecte mereix judici contundent: *Vas errat!* Per què? Per oblidar que la vida és do de Déu. *El qui es refia de la seva gran riquesa no comprarà el dret de viure sempre i escapar-se se la mort (Sl 49,7.10).*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de l'Eclesiastès (Coh 1,2;2,21-23)

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va. Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort. Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-5.9-11)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria. Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despul·lat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircuncís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,13-21)

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, conveneu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència.» Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tinguéssis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.» I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants que no tenia on guardar-les. Tot rumiant es va dir: ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: «Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, divertit-te.» Però Déu li digué: «Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu.»

▶ Lectura del libro del Eclesiastés (Qo 1,2;2,21-23)

Vaciedad sin sentido, dice el Predicador; vaciedad sin sentido, todo es vaciedad.

Hay quien trabaja con destreza, con habilidad y acierto, y tiene que legarle su porción al que no la ha trabajado. También esto es vaciedad y gran desgracia. ¿Qué saca el hombre de todo su trabajo y de los afanes con que trabaja bajo el sol? De día, dolores, penas y fatigas; de noche no descansa el corazón. También esto es vaciedad.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-5.9-11)

Hermanos: ya que habéis resucitado con Cristo, buscad las cosas de arriba, donde Cristo está sentado a la diestra de Dios; pensad en las cosas de arriba, no en las de la tierra. Vosotros habéis muerto, y vuestra vida está escondida con Cristo en Dios. Cuando Cristo se manifieste, él que es vuestra vida, entonces vosotros también apareceréis con él en la gloria. Por tanto, destruid todo lo que hay de terrenal en vuestro cuerpo: la lujuria, la impureza, las pasiones, los apetitos desordenados y la avaricia que es una idolatría; No os engaños a unos a otros, pues os habéis despojado del hombre viejo con su manera de actuar para revestiros del hombre nuevo, que se renueva sin cesar a imagen de su creador hasta adquirir el conocimiento perfecto. Ya no hay distinción entre griego y judío, circunciso o incircunciso, extranjero o ignorante, esclavo o libre, sino que Cristo es todo en todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 12,13-21)

En aquel tiempo uno de la gente le dijo: «Maestro, di a mi hermano que reparta la herencia conmigo». Él le respondió: «Hombre, ¿quién me ha hecho juez y repartidor entre vosotros?»

Y prosiguió: «Guardaos bien de toda avaricia; que, aunque uno esté en la abundancia, no tiene asegurada la vida con sus riquezas.»

Y les dijo una parábola: «Las fincas de un hombre rico dieron una gran cosecha. Y él pensó: ¿Qué haré, pues no tengo donde almacenar mis cosechas? Y se dijo: Destruiré mis graneros, los ampliaré y meteré en ellos todas mis cosechas y mis bienes. Luego me diré: Tienes muchos bienes almacenados para largos años; descansa, come, bebe y pásalo bien. Pero Dios le dijo: ¡Insensato, esta misma noche morirás!; ¿para quién será lo que has acumulado? Así sucederá al que amontona riquezas para sí y no es rico a los ojos de Dios.»